

обща, че всички призовани сж на лице и че току-що пристигнала даскалицата. Казахъ да я пуснатъ веднага, и обръщайки се да взема папката, зърнахъ какъ кметътъ и секретарь-бирника правѣха задъ гърба ми нѣкакви знакове съ очи на пждаря. Въ сжщото време на вратата се почука — кжсо и енергично, и влѣзе учителката.

— Не знамъ — подзе той следъ малка пауза — случва ли ти се понѣкога, още при първо виждане на нѣкой чуждъ, досущъ непознатъ човѣкъ, да ти се стори . . . не, не да ти се стори, а да почувствуващъ съвсемъ увѣрено, че изведнажъ ти се открива цѣлия му досегашенъ и утрешенъ животъ, че знаешъ тоя животъ непогрѣшимо, както никой другъ, както той самъ, дори, не го вижда?.. Богъ знае какъ става това — нѣщо съвършено незначително, незабележимо, може-би, за другитѣ — гънката въ жгъла на устнитѣ ли, която пада като сѣнка, или леко приведения грѣбъ, или носътъ на едната обувка, обърнатъ навжтре, или мжчителното сипкаво дишане — знамъ ли още какво? Може-би, едва доловимата миризма на бензинъ, съ който вчера е чистена дре-